

fielle Sager, finder, at det er et høist uheldigt Sted, hvorpaa vi indsætte en Indkomstskat, nemlig her i denne Goldlov, og jeg skal ile med at tage dette Forslag tilbage.

Antjær: Jeg befinder mig i det mærkelige Tilfælde at være i Overensstemmelse med en Del af de ærede Herrer ovre paa den anden Side med Hensyn til Spørgsmaalet om den her foreslaaede Indkomstskat. Jeg agter nemlig at stemme imod den, og jeg skal kortelig angive, hvorfor jeg gjør det. For det Første finder jeg en Indkomstskat i og for sig ikke at være en saa henrykkende Ting, som det lader til, at mange ærede Herrer her i Salen finde, og jeg synes ikke, at de Prover, vi her i Landet have havt paa den tidligere, just have været saa overordentlig tillokkende. Særlig ikke finder jeg, at de Erfaringer, som vi kunne indhente fra andre Lande om Indkomstskatten, ere af den Natur, at de i særlig Grad skulde opfordre os til til en Efterligning. Det synes jo endda, som om vi ved i dette Dieblit at gjøre os megen Uleilighed for at faae en Indkomstskat, kunde komme til at bære os ad, som da vi anlagde vor første Telegraflinie, thi da hele Europa og den øvrige Verden var i Begreb med at forlade de underjordiske Telegrafer, anlagde vi netop en saadan. Jeg finder saa meget mindre Grund til i dette Dieblit at stemme for en Indkomstskat, som jeg vil stemme mod hele Loven. Min Grund dertil er den, at jeg virkelig ikke anser Liden for at være heldig valgt til at komme frem med dette Lovforslag. Jeg tror, at vi vilde have staaet ganske anderledes freidigt og frit overfor Bedømmelsen af Lovforslaget og overfor de Dvsler, der maatte vides at være fremkomne fra mange Sider, hvis vi havde ventet nogle saa Nar med denne Revision. Vi vide Alle, at der i Løbet af saa Nar forestaar os en væsentlig Forandring i vor finansielle Status, idet betydelige aarlige Udgifter, der for Diebliffet tynge paa os, ville ophøre, og vi ville da staa ganske anderledes frit overfor vort Budget, end vi nu gjøre. Derfor vilde jeg have anset det for heldigst, om man havde ladet denne store Statte- lov ligge indtil den Tid. Jeg vil finde saa meget mindre Betænkethed ved at gjøre det, som jeg paa ingen Maade kan dele den Anskuelse, der fra mange Sider her er udtalt, at de gjennem Goldbestatningen indkomne indirekte Afgifter i væsentlig Grad ere uretfærdig fordelte. Dette er een Grund. En anden Grund er den, at jeg føler mig overbevist om, at en stor Del af den Lettelse, som man ved Nedsættelse af Gold- afgifterne vil lade komme netop de mindre Bemidlede til Gode, i Bitteligheden ikke vil komme disse til Gode, nemlig ikke taalende Nedsættelsen bevæger sig indenfor Grændsen af de med kortere Mellemrum stedfindende Prisfluktuationer. Naar Prisen paa Kaffe fluktuerer et Par St. pr. Pd., vil en saadan mindre Nedsættelse af Tolden som

denne i ringere Grad komme de mindre Bemidlede til Gode; thi hvis Varene ikke have en fast Pris, vil man søge at tage den højeste Pris for dem, som man kan faae, og derved svinder let den hele Lettelse i Tolden bort. Derfor vil jeg, som jeg før sagde, baade stemme imod Endringsforslaget og imod Lovforslaget.

Frederiksen: Man taler saa tidt om en anden finantiel Stilling, der vil komme om saa Nar. Jeg skal bemærke, at det kun er en Forandring i Løsteringen, der vil komme, og ikke nogen virkelig Forandring, der vil medføre nogen Fremgang eller Tilbagegang i Statens Formue. Jeg har imidlertid nu Didet for at gjøre den korte personlige Bemærkning, at jeg tror, at den første Rigt, der paahviler os under Forhandlingerne og Afstemningerne her, er at se hen til, om der ogsaa vil komme Noget ud af hele vort Arbejde, at der virkelig vil komme noget Nyttigt frem, saa at vi kunne blive noget Andet end en Forsamling, der blot sidder og diskuterer, at vi virkelig blive en lovgivende Forsamling. Med Hensyn til Stillingen til Landstinget er jeg saa heldig ganske at kunne henholde mig til den ærede Ordfører, da jeg her gjorde samme Hensyn gjældende som han.

Antjær: Jeg forstod ikke rigtig det ærede Medlems Ytring om den forandrede finansielle Stilling. At det er en Forandring i min finansielle Stilling, naar jeg er færdig med at betale en tyngende Gjæld, tror jeg, at Enhver vil indvillige.

Frederiksen: Jeg tror, at man paa mere end een Maade kan vise det ærede Medlem, at der ikke vil foregaa den mindste Forandring i vor finansielle Stilling. Ganske vist ville vi have færre Udgifter, naar vi ikke længere have denne Gjæld at afdrage, men paa samme Tid ville vi have færre Indtægter, naar vor Reserverfond er tπτit op, og naar vi paa samme Tid faae færre Udgifter og færre Indtægter, bliver Resultatet ganske det samme (Antjær: Ja, naar vi virkelig faae færre Indtægter). Ja, det er jo netop det, vi faae, naar vi aarlig prise en tilsvarende Sum op af vor Reserverfond, og jeg er saaledes ikke i Stand til at se, at vi ville faae nogen væsentlig Forandring i vor finansielle Status. Selv om vi imidlertid se Sagen fra et andet Standpunkt, har dog altid det Hensyn, vi altid tage, naar vi opgjøre vor Balance, Noget at sige; vi kunne ikke og vi regne heller ikke det med til det, som det gjælder om at dække med vore løbende Indtægter, som gaar til Afdrag paa Gjæld. Naar vi tale om Balancen, tale vi kun om, hvorvidt der er en virkelig Fremgang eller en Tilbagegang i Statens Formue, og netop fordi de Udgifter, som vi nu slippe, kun ere Afdrag paa vor Gjæld — ganske vist er